

ת"פ 15545/03/13 - מדינת ישראל נגד שחר בן גביו בקלה-בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

19 פברואר 2014

ת"פ 15545-03-13 מדינת ישראל נ' בקלה

בפני כבוד השופט אמיר דורון
המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שירה רוג

נגד
הנאשם

שחר בן גביו בקלה-בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד אורי דייגי

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע לאחר הודייתו, בעובדות כתב אישום מתוקן מיום 23.4.13, בעבירה של תקיפה לשם גניבה, עבירה על סעיף 381(א)(2) בחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
2. על פי נסיבות המקרה, ביום 2.2.13, סמוך לשעה 13:00, תקף הנאשם שלא כדין את המתלוננת, בכך שבעודה הולכת ב... חטף מידה את מכשיר הטלפון הסלולארי מסוג אייפון 5 (טל"ס) אותו אחזה. לאחר מכן, נמלט הנאשם מהמקום עם הטל"ס אותו גנב.

תסקירי שירות המבחן

3. בעניין הנאשם, התקבלו שני תסקירים. האחד מיום 17.9.13 (התסקיר הראשון) והשני מיום 27.11.13 (התסקיר השני).

בשני התסקירים, פירט שירות המבחן את נסיבות חיי הנאשם, לרבות אלו שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה בה הורשע.

עמוד 1

מבלי לפגוע בפרטיות הנאשם ומחמת צנעת הפרט, לא אפרט יתר על המידה את המפורט בתסקירים והרי אילו ממילא מצויים אלו בפני בית המשפט.

בקצירת האומר - מדובר בנאשם שהתקשה בתחילה לקחת אחריות על מעשיו ולהכיל את מצוקת הקורבן. הנאשם שלל התמכרות לאלכוהול וסירב לטיפול בנושא.

מאוחר יותר, הביע הנאשם חרטה ואכזבה מביצוע המעשה, אך היה טרוד בהשלכת ההליך הפלילי על עתידו.

הנאשם ציין, כי הגיע למתווה לפיו משלם פיצוי למתלוננת כל חודש סכום כסף ועד לסך כולל של 2,500 ₪, עם זאת מדובר במי שצמצם במשמעות שהעניק לפגיעות הקורבן במקרה זה.

שירות המבחן התרשם, כי מדובר במי שקיים סיכוי בעניינו להישנות התנהגות פוגענית. לנוכח זאת הסכים הנאשם לשילובו במערך הטיפול של שירות המבחן ובמבחן במשך שנה, גם כדרך להתכונן לגיוסו לצבא.

שירות המבחן סבור, כי בעצם ביטול הרשעתו, עלולה להתחזק נטיית הנאשם להפחתת משמעות מעשיו בעיני עצמו.

4. ביום 23.1.14, לאחר תום הדיון בפני, ביקשתי משירות המבחן להבהיר בתסקיר משלים נוסף, את המשמעות שתהיה להרשעת הנאשם בדין, באשר לשירותו הצבאי, לרבות במשמר הגבול או בכל יחידה אחרת.

5. ביום 2.2.14 התקבל תסקיר שירות המבחן מיום 30.1.14 (**התסקיר השלישי**).

מהאמור בתסקיר השלישי עולה, כי הלכה למעשה, לנוכח התנהגות הנאשם בלשכת הגיוס, בחודש נובמבר 2013, בה נהג בתוקפנות צעק ואיים על צוות לשכת הגיוס, בוטל תאריך גיוסו הקרוב לצבא, והצבא ישקול גיוסו לאחר סיום ההליך המשפטי בעניינו.

הנאשם, בבירור טלפוני שנערך עימו, טען כי מועד גיוסו הקרוב לצה"ל בתוקף, וכי הדברים שנמסרו על ידי נציגי לשכת הגיוס בצה"ל עוותו.

לנוכח הדברים, לא ניתן היה בידי שירות המבחן לבחון השפעת הרשעת הנאשם בדין, על גיוסו או על שירות במשמר הגבול.

שירות המבחן, הביע ספק באשר ליכולת הנאשם לעמוד בדרישות הקשר עם שירות המבחן. לנוכח זאת, ביקש שירות המבחן דחייה בת כחודש וחצי, במהלכה יבחן את יכולת הנאשם להירתם להליך הטיפול בעניינו.

ביום 5.2.14, דחיתי בקשת שירות המבחן, מאחר ולא סברתי שיש בדחייה כדי לשנות החלטתי באשר לקשר של הנאשם עם שירות המבחן, וקבעתי כי גזר הדין יישמע במועדו.

העדים לעונש:

6. **אם הנאשם** - הגב' א. בק., העידה על הבושה הגדולה שאחזה במשפחה לנוכח מעשי הנאשם. המשפחה לקחה בצורה קשה את ביצוע העבירה. ביקשה כי בית המשפט יתחשב בנאשם לנוכח מאורעות חייו. מדובר, לדבריה, בהזדמנות שעל בית המשפט לתת לנאשם על מנת שלא יתדרדר.

ציינה, כי אחיו של הנאשם מאד מוצלחים, שניהם שירתו בצה"ל וקיבלו תעודת הצטיינות. כך גם אחותו. באשר לנאשם, בבית הספר היה ילד טוב, לא תמיד למד כראוי, אך לא עשה שטויות. הנאשם רוצה להיות קרבי במשמר הגבול כמו אחיו.

טיעוני הצדדים:

7. **ב"כ המאשימה** ציינה, כי הערכים המוגנים שנפגעו במעשי הנאשם, הינם הגנה על בטחון הציבור, כבוד האדם וחירותו, וכן זכות האדם לאוטונומיה על גופו, בטחונו האישי ורכושו.

נסיבות ביצוע העבירה מלמדות, כי מדובר באירוע חמור, במיוחד לנוכח מועד ביצוע העבירה - אמצע היום - ובעוד המתלוננת משוחחת בטל"ס. מדובר בנאשם שביצע את המעשה במטרה אחת והיא בצע כסף.

לדידה של ב"כ המאשימה, מדובר בתופעה שיש להוקיעה. בשל העובדה שמדובר בתופעה של אלימות גואה, הרי שעל בית המשפט להעניש באופן מחמיר במקרים כגון דא.

באשר למתחם הענישה הראוי במקרה זה, הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה התומכת בעמדתה העונשית.

באשר לתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם, ציינה כי מדובר במי שמתייחס באופן מצמצם עד מאד לאופן שימושו באלכוהול, והתקשה לראות את הפגיעות שנגרמו לקורבן התקיפה.

שירות המבחן לא המליץ לבטל הרשעת הנאשם, אלא מבקש להטיל על הנאשם עונש, צו מבחן לשנה, ופיצוי למתלוננת. ב"כ המאשימה לא מקבלת את המלצת שירות המבחן לעיל, באשר סבורה היא, כי מדובר בהמלצה אשר חורגת ממתחם הענישה כלפי מטה.

על פי עמדת ב"כ המאשימה, במקרה דנן, לנוכח הודיית הנאשם, החיסכון בזמן השיפוט, העובדה כי מדובר במי שאין לו עבר פלילי, שהתקיפה המיוחסת לו היא מינורית וכן העובדה כי נחסכה עדות המתלוננת, הרי שיש להשית על הנאשם מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננת.

8. **ב"כ הנאשם** - עו"ד אורי דייגי, ביקש בראש ובראשונה כי בית המשפט יבטל את הרשעת הנאשם ויטיל עליו פיקוח של שירות המבחן וכן פיצוי.

לדידו, עצם העובדה שהנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי יקר, מהווה אינדיקציה לכך כי מדובר במי שלקח אחריות על מעשיו.

מדובר בכתב אישום מתוקן ממנו נמחקה עבירת התקיפה. תיקון זה של כתב האישום מעיד, כי למעט חטיפת הטל"ס, לא בוצעה אלימות במקרה דנן. נסיבות ביצוע העבירה, מעידות כי מדובר בנסיבות שאינן מהחמורות במקרים של תקיפה לשם גניבה.

ב"כ הנאשם, שלל את קביעת ב"כ המאשימה באשר למתחם הענישה הראוי. לדידו, מדובר במתחם נוקשה וחסר גמישות מתבקשת. ב"כ הנאשם סבר, כי מתחם הענישה הראוי נע בין 'אי הרשעה' ברף הנמוך עד מאסר מותנה ברף הגבוה. זאת במיוחד עת מדובר בעבירה שהיא מסוג עוון בלבד.

הנאשם ביצע את העבירה בהיותו בן 18 יומיים בעודו תלמיד בכתה יב'. מדובר במי שמבחינה מנטלית היה נער (קטין) למרות שמבחינת החוק חצה את קו הבגירות.

הפנה לע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל, שם נקבע כי יש צורך להתייחס בצורה שונה למי שהוא בבחינת "צעיר-בגיר" כדוגמת הנאשם.

באשר לנסיבות חיי הנאשם, פירט ב"כ הנאשם בהרחבה את עוללות חייו, כמפורט, בין היתר, בתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו.

עם זאת, ולמרות הקשיים במשפחה הגרעינית של הנאשם, מדובר במשפחה נורמטיבית שהוציאה תחת ידה בנים לתפארת.

מדובר בנאשם לו אחים ששירתו בצה"ל בשירות קרבי, אח אחד בגבעתי והשני כלוחם מג"ב. הנאשם עצמו אמור להתגייס לשירות צבאי ביום 24.2.14.

הצבא מבקש את הנאשם לשורותיו, ואילו הנאשם עצמו מבקש לשרת שירות קרבי משמעותי כאחיו.

ב"כ הנאשם סבור, כי העמדת הנאשם בתקופת מבחן בשנה הקרובה, היא זו שתהווה בבחינת מתן הזדמנות לנאשם להוכיח כי שינה דרכיו, וממילא, במידה ולא יעמוד הנאשם בתנאי המבחן, יוכל בית המשפט לגזור דינו בעתיד בשנית.

הנאשם עצמו, שמכר את הטל"ס בסכום של 1,500 ₪, העביר כבר סכום זה (באורח עקיף) למתלוננת כפיצוי. הנאשם מוכן לפצות המתלוננת גם בסכום הגבוה מכך.

9. **הנאשם** - הביע את צערו הרב. ציין כי מאד חשוב לו להתגייס לצבא ולשרת בו שירות משמעותי. הבין כי עשה דבר לא טוב, אך עבר זמן מאז והוא מצטער על שעשה. ציין כי רוצה לשרת במשמר הגבול, או בכל יחידה קרבית אחרת. לדבריו, נאמר לו על ידי הצבא, כי יתגייס בגיוס כללי ביום 24.2 ומשם יוכל להגיע לכל מקום בו ייבחר. הגם שהצבא מודע לקיומו של תיק זה, לא שוחחו עימו על נושא ההרשעה ורק ביקשו לראות את פרוטוקול הדיון.

קביעת המתחם ההולם

הערכים המוגנים:

10. הערכים המוגנים שנפגעו בשל מעשי הנאשם במקרה זה, הם הערך של שמירה על בטחון הציבור ורכושו, והצורך במניעת התופעה של שילוב בין עבירות אלימות לעבירות רכוש.

בנוסף, קיים ערך מוגן נוסף שנפגע, והוא הערך של פגיעה בכבוד המתלוננת, חירותה וזכותה ללכת ברחוב בהעדר חשש פן תותקף בשל כך שאוחזת היא בטל"ס יקר ערך. אין חולק כי תחושת הביטחון של המתלוננת ושכמותה, נפגע בשל מעשי הנאשם.

מדיניות הענישה הנוהגת:

11. בבדיקה של מקרים דומים, במיוחד אליהם הפנתה התביעה בטיעוניה, עולה תמונה של החמרה יחסית בענישה המתבקשת במקרים של תקיפה שבוצעה למטרת גניבה.

אלא מאי, הפסיקה אליה הפנתה המאשימה, רובה ככולה עוסקת במקרים של תקיפה לשם גניבה שבוצעה

ביחד עם עבירות נוספות, דבר שמקשה, לכאורה, על גיבוש מדיניות הענישה במקרים של תקיפה לשם גניבה בלבד על פי פסיקה זו.

בת.פ. (מחוזי חיפה) 34598-09-12 **מדינת ישראל נ' אחמד חמור** (18.2.13) [פורסם בנבו], נקבע כי מדובר בעבירה בעלת סממנים של "מכת מדינה", ויש לקבוע ענישה מחמירה בעבירות אלו, דבר שיביע את הסלידה מהמעשה העברייני וישיב את תחושת הביטחון.

פסק דין נוסף, המתייחס לסוגיה דומה, נדון בת.פ. 15174-07-13 **(שלום עכו) מדינת ישראל נ' מוחמד חליאלה** (גזר דין מיום 9.10.13) [פורסם בנבו], שם הודה הנאשם במסגרת הסדר טיעון בעבירה של תקיפה לשם גניבה והפרת הוראה חוקית (תיק אותו צירף).

באותו מקרה, מדובר היה בנאשם בן 19 במועד ביצוע העבירה וללא עבר פלילי, שלקח בכוח מידי המתלונן את הטלפון הנייד שלו עת הלך האחרון ברחוב, ונמלט.

שם, פסק בית המשפט, במסגרת הסדר טיעון כאמור (בשני התיקים גם יחד), עונש של מאסר מותנה בן 5 חודשים, קנס בסך 300 ₪ ופיצוי למתלונן בסך של 1,200 ₪.

הנה כי כן, נדמה כי לפחות בכל הקשור לעבירה של תקיפה לשם גניבה, מדובר בנסיבות ביצוע העבירה המהוות תמונת ראי לעבירה המיוחסת לנאשם דכאן.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה להחלטה בת.פ. ה זה, הפנתה במשפט להעניש באופן מחמיר במקרים כגון דא. כבוד האדם וחירותו, וכן זכות האדם לאוטונומיה על גופו:

12. במסגרת זו יש לקחת בחשבון את העובדה כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו עבור בצע כסף וכי עשה זאת לאור יום בטבורה של עיר.

אמנם לא נגרם למתלוננת נזק ממשי, אבל יש לקחת בחשבון את העובדה, כי עלול היה להיגרם נזק שכזה מעצם לקיחת הטל"ס בכוח על ידי הנאשם.

הנאשם מכר את הטל"ס לאחר שגנבו.

לא הוכח, כי הנאשם ביצע את העבירה לאחר תכנון מקדים, ואף לא הוכחו הסיבות שהובילו את הנאשם לביצוע העבירה. מבחינת נתוני התיק, מדובר במעשה חד פעמי ושלא לאחר תכנון מוקדם.

המעשה העברייני, לא משקף את אורחות חיי הנאשם, זאת, בין היתר, בשל העדר עבר פלילי לנאשם.

13. אחידות הענישה - במקרה זה, ראוי להפנות שוב לתיק הדומה ולנפקות של עמדת התביעה באשר לעמדה העונשית שם, כאשר מדובר, כאמור, ממש בתמונה ראי לתיק דכאן.

כאשר המדינה הגיעה להסדר טיעון כמפורט לעיל, בו דרשה מאסר מותנה וקנס, וכאן מבקשת היא מאסר בעבודות שירות, הרי שיש בכך, לכאורה, טעם לפגם.

אחידות הענישה, אינה חזות הכל, אך בהינתן הנתונים הזוהים, חייבת להיות הנמקה משמעותית מדוע נדרשת החמרה יתרה במקרה דנן, להבדיל מהמקרה דשם.

14. מכאן, שלאור כל האמור לעיל, קובע אני כי מתחם הענישה הראוי במקרה של עבירה זו בלבד, ינוע על הציר שבין מאסר מותנה ברף התחתון לבין מאסר בן 11 חודשים ברף העליון, זאת לצד ענישה נוספת שתישקל אף היא.

מיקום העונש במתחם הענישה:

15. אין חולק כי סטייה ממתחם הענישה, אפשרית במקרה בו מתרשם בית המשפט, כי הדרך לשיקום הנאשם פתוחה בפניו.

הדבר מקבל משנה תוקף, עת עסקינן בנאשם צעיר בימים, שהיה במועד ביצוע העבירה בן 18 יומיים בלבד ונעדר הרשעות פליליות. אוכלוסייה זו של 'בגיר צעיר', קיבלה התייחסות מיוחדת בפסיקה, עת נאמר כי במקרים אלו יש משמעות גדולה לעין ערוך לסוגיית השיקום בעת גזירת הדין.

ראו ע"פ 8480/12 אגאו בלצאו נ' מדינת ישראל (החלטה מיום 23.1.13) [פורסם בנבו];

"אנו סבורים כי עידוד שיקומו של המערער, ישרת את האינטרס הציבורי על ידי כך שימריצו לשוב לחברה לאחר ששינה את דרכיו. לא מיותר לציין כי המערער, שהיה כבן 20 בעת ביצוע העבירה, משתייך לקבוצה שכונתה על ידי בית משפט זה כ"בגירים-צעירים" (ראו: ע"פ 7515/08 מדינת ישראל נ' גורין [פורסם בנבו] (05.01.2009)). אני סבור כי שיקולי השיקום מקבלים משנה תוקף, כאשר לפני גילו של המערער קרוב לגיל הקטינות ולפניו פרושים כל חייו."

כך גם המקרה בנידון דידן, שהרי מדובר בנאשם צעיר בימים - שהיה בן 18 יומיים בלבד בביצוע העבירה - אדם שעיקר חייו עוד לפניו. הנאשם עומד בפני גיוסו לצה"ל - לדבריו מבקש לשרת שירות משמעותי.

נדמה, כי על פי האמור בתסקיר השלישי, הנאשם אינו מפנים את סיכויי שיקומו במלוא משמעותם. סיכויי שיקום אלו,

אינם תלויים אלא ברצונו הכן של הנאשם לשקם עצמו ולעבור ממקום בו מתויג הוא כעבריין מורשע, למקום בו יתויג כאזרח תורם לחברה ולסביבה.

סבורני, כי במכלול השיקולים בתיק זה, הרי שיש מקום, גם לאחר האמור בתסקיר השלישי, לאפשר לנאשם, ולו בשלב זה, לצאת מן המעגל בו מצוי כעת וליתן לו הזדמנות אחרונה להיטיב מצבו.

לכאורה היה מקום להורות על חריגה ממתחם הענישה, אך לדידי, בתיק זה, בסופו של יום יש להתחשב בנתוני השיקום בתוך המתחם עצמו. שהרי על פי סעיף 40ד'. לחוק, אין חובה על סטייה בשל שיקולי שיקול, אלא נותר הדבר לשיקול דעתו של בית המשפט.

העובדה כי מדובר בעבירה חמורה, ובמי שחשוב כי ההרשעה בגין המעשה תהדהד באוזניו ובליבו עוד זמן רב, הרי שאין כל מקום לסיים את ההליך במקרה דנן, באי הרשעה.

ובכל מקרה, ראוי להדגיש עתה, כי עתירה להכליל את סיום ההליך ב'אי הרשעה', במסגרת המתחם העונשי, אינה אפשרית ואף אינה מתיישבת עם תכלית החקיקה. ברי, כי סיום ההליך ב'אי הרשעה' אינו בבחינת סיום ההליך בעונש, ומכאן שלא יכול להיכלל בגדרי מתחם המדבר על ענישה.

גזירת העונש המתאים לנאשם

16. מלאכת גזירת הדין, אינה מלאכה פשוטה.

כאשר אמור בית המשפט לשקול שיקוליו השונים, רואה הוא אל מול עיניו את הקורבן ואת הנאשם. כל אחד מהם מושך לכיוונו ולכל אחד מהם חשיבות.

מחד מדובר בעבירה מכוערת וחמורה, שאסור להקל בה ראש, אפילו לא לשנייה אחת. מנגד, מדובר בנאשם שההליך השיקומי בעניינו רק החל, וקיים אינטרס ציבורי וחברתי מן המעלה הראשונה, להוציאו ממעגל הפשע אליו נכנס מבחירתו.

בכל מקרה, אלה גם אלה, הובילו אותי למסקנה כי יש במקרה דנן, לקבוע את ענישת הנאשם בצמוד לרף התחתון של מתחם הענישה, במיוחד במחשבה קדימה, עת קביעה זו תשרת את האינטרס הציבורי לא פחות מעמידה על עקרונ הלימת העונש למעשה העבירה.

קיים חשש כי העדפת עקרון ההלימה, על פני זה של השיקום, ידרדר את הנאשם לתהומות בהן יהפוך העונש לבלתי הולם לנאשם זה (ראו והשוו ע"פ 5291/12 **אבו האני נ' מדינת ישראל** (12.11.12)).

17. בעת גזירת העונש, בהתקיים התנאים המתאימים, יש לבחון את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא' לחוק) כפי שהן רלוונטיות לתיק דנן;

א. מדובר בנאשם צעיר בימים ללא עבר פלילי כלל.

ב. מדובר בנאשם שנטען כי החל לפצות את המתלוננת מיוזמתו ועוד טרם מועד גזר הדין.

ג. מדובר בנאשם שלקח אחריות על מעשיו, היכה על חטא והביע צער על ביצוע העבירה.

ד. מדובר בנאשם שעומד בפני גיוסו לצה"ל, ומבקש הוא לשרת את המדינה בשירות קרבי משמעותי.

18. שירות המבחן מבקש להותיר את ההרשעה הפלילית על כנה, על מנת שתהווה היא תמרור אזהרה עבור הנאשם, אך באותה נשימה מבקש להעמיד את הנאשם במבחן.

לטעמי, יש לתת לנאשם, את שאולי בשל אישיותו הילדותית משהו, טרם הפנים כחשוב, וזה הסיכוי לשוב למוטב, להשתקם. העמדת הנאשם בתקופת מבחן, גם אם שירות המבחן מעלה ספקות באשר להליך זה, תהא מנגנון יעיל להובלת הנאשם בשבילי השיקום, צעד אחר צעד.

היה ויבחר הנאשם, שלא לצעוד בשביל זה, אותו אני מתווה עבורו כעת, הרי שידע הוא כי, כמו אותו מטייל התר לו במסלולו על מצוק נישא, כי סטייה מן השביל עלולה להובילו לתהום. זו הדרך, אלו סיכונים.

לאחר שקלא וטריא, מצאתי שאין מקום לבטל הרשעתו הפלילית של הנאשם, נוכח האמירה הברורה של שירות המבחן, וכן ובעיקר, כי סברתי שיש מקום להותיר על הנאשם חותם, בין ברמת המודעות האישית שלו, ובין ברישום הפלילי שילווה אותו כחרב מעל ראשו בתקופה הקרובה.

כפי שנמסר על ידי הנאשם ועל ידי שירות המבחן, הצבא מודע לקיומו של תיק פלילי זה, דבר שלא הוביל, אפרוירית, לסגירת דלת הגיוס לצה"ל בפני הנאשם, אלא מבקש הצבא לשקול צעדיו לאחר סיום ההליך המשפטי בעניינו של הנאשם.

על הנאשם להבין, כי מעשיו חמורים המה. אלמלא היה הנאשם עומד בפני בחינת גיוסו לצה"ל, הענישה שהייתי מטיל עליו, הייתה חמורה לעין ערוך. לדידי, השירות הצבאי הינו אמצעי חשוב עבור הנאשם בדרך לשיקומו המלא.

לא יעשה הנאשם ככל שלא ידו על מנת לשרת שירות צבאי מלא ואפקטיבי, הרי שיפגום הוא במו ידיו ביכולתו להשתקם ובהתרשמות בית המשפט באשר לשיקומו הלכה למעשה.

19. אחידות הענישה - במקרה זה, ראוי להפנות שוב לתיק מבית משפט השלום בעכו שצוטט לעיל, ולנפקות של עמדת התביעה באשר לעמדה העונשית שם, כאשר מדובר, כאמור, ממש בתמונה ראי לתיק דכאן.

כאשר המדינה הגיעה להסדר טיעון בתיק הדומה, בו דרשה מאסר מותנה וקנס, וכאן מבקשת היא מאסר בעבודות שירות, הרי שיש בכך, לכאורה, טעם לפגם.

מודע אני לכך כי בתיק שם, נגזרה מידת הענישה במסגרת הסדר טיעון, ואין לכאורה בענישה זו כדי להשליך על המקרה דנן, אך בהינתן הנתונים הזוהים, חייבת להיות הנמקה משמעותית מדוע נדרשת החמרה יתרה במקרה דנן, להבדיל מבתיק הדומה.

20. סבורני, כי הפיצוי למתלוננת, יוכל להוות, ולו במקצת, איזון בין הצורך להתחשב בה כקורבן עבירה במסגרת הענישה הכוללת, לבין הצורך לשמר את האינטרס הציבורי כמפורט לעיל.

21. יכול והעובדה, כי סיום ההליך במקרה דנן, בענישה של מאסר מותנה ולא במאסר של ממש, יכול וייחשב בעיני המתבונן, כמסר הסותר את אמירות בית המשפט שמדובר במכת מדינה.

עם זאת, גם אם יש מקום לסווג עבירה זו כמכת מדינה, אין זה ראוי כי הנאשם ישא בצקלונו את מלוא כובד סווג זה, במיוחד לנוכח העובדה שמדובר במי שזו לו העבירה הראשונה (ראו והשוו את דברי כב' הש' דורנר בע"פ 5016/99 אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל פ"ד נד(1) 350).

המשמעות בענישה צופה פני עתיד, ביחד עם העמדת הנאשם בפיקוח שירות המבחן, היא דחיה של העונש. ככל שהנאשם לא ישוב על מעשיו, יסולח לו על מעשיו כעת והעונש ייפקע. ככל שישוב על מעשיו, ייחשב כמי שאינו ראוי עוד להתחשבות של החברה או לסליחה, והעונש יופעל בגין המקרה דנן.

22. לאחר ששקלתי את כלל השיקולים לעיל, גוזר אני על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר מותנה למשך 3 שנים מהיום. מאסר זה יופעל במידה והנאשם יעבור במשך תקופת התנאי כל עבירת אלימות לרבות עבירת איומים.

ב. 6 חודשי מאסר מותנה למשך 3 שנים מהיום. מאסר זה יופעל במידה והנאשם יעבור במשך תקופת התנאי כל עבירת רכוש, למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

ג. אני מורה לנאשם לשלם פיצוי למתלוננת בסך של 3,000 ₪. הפיצוי ישולם למתלוננת בעשרה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, כאשר התשלום הראשון יתבצע ביום 1.3.14. ככל שלא ישולמו

תשלומי הפיצוי כסדרם, יחושבו על יתרת הסכום לתשלום הפרשי הצמדה וריבית כחוק.

המאשימה, תעביר למזכירות בית המשפט תוך 14 ימים מהיום, את פרטי חשבון הבנק של המתלוננת, על מנת שניתן יהא להעביר אליו את הפיצוי.

ד. קנס בסך של 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, כאשר הראשון בהם יהא ביום 1.4.14. לא ישולם אחד מתשלומי הקנס, תועמד יתרת הקנס לפירעון מידי ויתווספו תוספות פיגור כחוק.

ה. אני קובע, כי הנאשם יעמוד בתקופת מבחן בת 18 חודשים מהיום, בה יהיה תחת פיקוח של שירות המבחן. הנאשם ישתלב בהליך טיפולי ככל שיידרש זאת לפי קביעת קצין מבחן.

הנאשם מוזהר בזאת, כי במידה ויפר הנחיות שירות המבחן בתקופת המבחן האמורה, ישוב עניינו לדיון בבית המשפט, ויהא בית המשפט רשאי להשית עליו עונשים נוספים בגין תיק זה.

המזכירות תשלח עותק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום י"ט אדר תשע"ד, 19/02/2014 במעמד הנוכחים.

אמיר דורון, שופט